

Li havien dit taaaantes vegades, al Roc, que de tan despistat un dia perdria el cap, que quan un divendres a les set del matí, dins del llit, se'l va voler rascar i no va poder perquè no era al seu lloc, no es va estranyar gens ni mica. Si més no durant els primers minuts. En aquelles hores, abans no et poses les piles i no ets persona, passa ben bé un quart d'hora: el temps just entre saltar del llit, fer el primer pipí i entrar a la dutxa. Estàs tan adormit que pots pensar que t'estàs gratant una orella, mentre et grates el colze. O dic mentida? I això és el que va fer en Roc aquell dia amb gest mecànic: treure's el pijama, anar al lavabo, obrir l'aixeta de l'aigua calenta i preparar el xampú. I va ser en agafar el telèfon de la dutxa per mullar-se el cap que va notar que el raig de l'aigua no li queia al cap... sinó directament a les espatlles! Va tancar ràpidament l'aixeta, va provar de posar-se les mans al cap i, d'un salt, es va plantar davant del mirall.

No veia res! El seu cap no hi era! Va córrer instintivament cap al llit i el buscava a les palpentos pel coixí sense trobar-ne ni rastre! I a la tauleta de nit? Tampoc! I sota el llit? I davant de l'ordinador? I dins dels calaixos? I dins de la motxilla? Ni rastre!... Catacloc!!! «*Què hi fa aquesta cadira aquí al mig?*», va remugar en algun lloc el cap d'en Roc, mentre una mà fregava el blau del genoll...

De cop i volta s'havia fet evident que, aquella vegada, havia passat el que tothom li havia dit mil vegades que passaria. Quina ràbia! No podria dir que no l'havien avisat...

Dins del cap, el cervellet va intentar pensar molt fort on podia haver quedat oblidat, però no li'n va venir cap imatge ni cap record. Els seus ulls no veien cap detall del seu voltant, només fosc... I les orelles? Sentir, hi sentia, però el so li arribava llunyà, com des de dins d'un pou. I el nas? No sentia cap flaire concreta: ni bona ni dolenta. La pega que havia estat olorant mentre feia el treball de plàstica que li havien posat de deures l'hi devia haver tapat... I la boca? Va treure la llengua i va notar gust de salat... què estrany. Decididament, els seus sentits estaven de vaga: no li'n donaven ni la més mínima pista.

Encara sort que, estigués on estigués, va veure que podia pensar i donar ordres als seus braços i cames, tot i que anaven separats, que si no... aniria cuit!

«*Almenys no em fa mal!*», va dir-se el cap mentre s'arronsaven les espatlles. I com que era de tarannà despreocupat, va decidir no donar-hi més voltes: tard o d'hora l'acabaria trobant. Fet i fet, tenir el cos enganxat al cap, tampoc no era imprescindible per a la vida quotidiana mentre pogués continuar vestint-se, esmorzant... ui, no, esmorzant, no, anant a l'escola i fent veure que hi era tot sencer sense que no se n'adonés ningú.

Si per ell fos, hauria baixat a esmorzar tal qual, amb les mans a les butxaques. Però només d'imaginar-se la bronca que li cauria, va decidir camuflar-se una miqueta. Va obrir el primer calaix de l'escriptori on guardava restes de la festa d'aniversari i va treure'n un globus.

Quan va voler acostar-se'l a la boca per inflar-lo... ja us imagineu el que va passar, oi? Va haver de rebuscar dins del cove de les joguines, fins que va trobar una manxa i el va poder inflar a corre-cuita. Hi va dibuixar dos ulls, un nas, una boca i un parell d'orelles (a ull), i se'l va col·locar al lloc del cap. Es va ajustar la caputxa de la caçadora i es va cargolar la bufanda més llarga que tenia al voltant del coll. Per rematar-ho, s'hi va afegir unes ulleres de sol negres com la nit: ni rastre d'ulls, nas o boca... «*Segur que queda perfecte!*», va pensar el cap, somrient satisfet. Vestit d'aquesta manera, va entrar a la cuina.

-Fill, sembla que t'hagis vestit a cegues, aquest matí! On vas amb la caputxa tan cenyida i amb aquesta bufanda que no t'ha agradat mai? Que potser has decidit d'anar disfressat a l'escola, avui? I què hi fas amb les ulleres de sol posades per esmorzar? Ets un cas...

Au, seu i menja, que t'acabo de preparar un suc de taronja i unes torrades amb tomàquet i alvocat per llepar-s'hi els dits! – va dir-li la mare, mentre remenava el seu cafè i clavava queixalada a una poma Golden.

Com que no podia parlar, en Roc només va poder moure les espatlles amb gest d'indiferència i, tot fent un adéu amb la mà, va fugir de la cuina cames ajudeu-me. –Rof...! T'en fas sense esmorfar i sense fer-me un fetó? –va preguntar la mare, estranyada i amb la boca plena de poma. I el pobre Roc sense cap va tenir el temps just de fer el gest d'enviar un petó amb la mà, agafar la motxilla i la caixa de sabates amb el treball de plàstica, i saltar com una granota espantada cap al jardí. Els *bups* i els *mèus* d'en Suro i la Taques el van guiar fins a la porteta del carrer i va poder marxar sense ser descobert, deixant-los tots dos cridant com bojós (s'oloraven alguna cosa...). En arribar al semàfor de la cantonada, es va aturar.

«Fer el camí cap a l'escola no serà difícil: ja fa uns quants anys que el recorro cinc dies a la setmana! Trigo exactament dotze minuts i deu segons, si no em trobo ningú. Serà divertit fer-ho sense veure-hi ni un borrall...», anava pensant en Roc, quan de cop i volta se li va plantar al costat la seva amigueta Emília: primer entrebanc.

–Hola cap de pardals! Que bé, avui és divendres: ens toca cuina, música i plàstica. I a sobre, demà és dissabte, i l'endemà, diumenge! M'encanten els divendres! –i dit això, i sense ni mirar-se en Roc-cap-de-pardals, quan es va posar verd, l'Emília va marxar saltironant com un esquirol de branca en branca.

«Sort que no m'ha fet cap pregunta!», va sospirar en Roc.

El segon entrebanc també va aparèixer d'improvís. La senyoreta Ofèlia, que venia per darrere, li va posar la mà a les espatlles i aquesta sí que li va fer un munt de preguntes: –Bon dia cap fluix! Com han anat els deures de plàstica que m'heu d'entregar avui? Confio que em sorprendràs, com sempre, eh? I aquestes ulleres que portes... una altra vegada amb conjuntivitis? Et veig molt callat avui, es nota que és divendres...Vinga, vaig tirant. Ens veiem d'aquí a una estona! –I preguntat tot això i sense ni mirar-se en Roc-cap fluix, la senyoreta Ofèlia va continuar el seu camí xiulant alegrement.

«Sort que no n'esperava cap resposta!», va tornar a sospirar en Roc.

El tercer i darrer entrebanc, no us el podeu ni imaginar: just al davant de l'escola, en Roc s'hi va trobar un autobús aturat amb una roda punxada. Ho va saber perquè els passatgers, el conductor i la guàrdia urbana, cridaven, tots alhora, la seva versió dels fets. Els cotxes que havien quedat atrapats feien sonar els clàxons per demostrar el neguit i un munt de tafaners hi feien comentaris de tot color. En Roc, envoltat d'aquell enrenou, es va desorientar. No sabia si era de cara o d'esquena a l'escola. Si es deia Roc o Romeu i si era dilluns o divendres, de tan nerviós com es va posar! Tot d'un plegat, va notar com algú l'estirava per la màniga. Va tenir la sensació que volava i va témer que no li caiguessin les ulleres i li saltés el globus. Només d'imaginar-s'ho, el cap suava neguitós.

–Roc, cap de trons, estàs una mica despistat, eh? Com és que anaves en sentit contrari? Que t'has descuidat el cap a casa, o què? –va cridar el seu amic Iago rient, sense deixar de córrer i d'arrossegar en Roc–. De pressa, que farem tard i ens tancaran la porta als nassos!
«*Sort que ha aparegut en Iago!*», va sospirar per tercera vegada en Roc.

Començava a sospitar que no seria tan fàcil, circular pel món sense cap. En Iago anava tan embalat! Per sort, no va deixar-lo anar fins que no van pujar les escales, van entrar a la classe i el va asseure ben assegut a la cadira. Semblava talment que hagués intuït que li havia de fer de gos pigall! Segur que era gràcies a les ulleres de sol... En senyal d'agraïment, només va poder fer-li un «entesos» amb el dit polze.

A primera hora tocava classe de cuina, l'assignatura preferida de les nenes. Per molt que el mestre volgués que els nens hi estiguessin igual d'interessats, i que fossin igual de nets i igual de polits, el resultat de cada classe era que a l'hora de la pràctica... elles cuinaven i ells s'ho menjaven tot en cinc minuts! Aquesta vegada, però, va ser la primera que en Roc no va arribar a temps de tastar ni una engruna. I això que sentia un forat a l'estómac... Quan la Julieta, pensant que no s'havia llençat sobre la safata de rebosteria per cavallerositat, li va col·locar d'amagat una magdalena a la mà, ell es va posar vermell com un tomàquet. Però això ella no ho va poder pas veure.

A segona hora tocava classe de música, l'assignatura preferida dels nens. L'escola s'havia quedat sense pressupost per a instruments i només havien pogut comprar una pila de trombons i trompetes d'oferta, que servien a la perfecció perquè ells fruïssin fent un soroll infernal. Elles haurien preferit flautes, violins o triangles. En Roc, tement que li toqués practicar el trombó, es va amagar entre les nenes i va fer veure que cantava. Quan la Julieta se li va oferir per compartir la partitura, es va posar vermell com una síndria. Aquest detall, una vegada més, ella no el va poder veure.

A tercera hora i després del pati tocava plàstica, la classe preferida de nens i nenes de tots els cursos.

–Aneu posant els treballs sobre la taula, que passaré un per un i posaré nota –va demanar la senyoreta Ofèlia–. Caram, caram, quines peces tan boniques! Titus, quin volcà tan magnífic, compte amb la lava...! Edgar, has treballat de valent amb aquest zoo de plastilina, eh? Vigila que no s'aixafi... Fixeu-vos en la Blanca, quin collaret de macarrons tan elegant... i es pot menjar! Iago, què ens ensenyes? Ves per on, has pintat la teva iguana de colors. Molt bonica... ja la pots passar per sota l'aixeta, però, que no s'intoxiqui. Mireu, la Julieta, quin globus aerostàtic tan original! A veure si sortiràs volant... I tu, Roc, quina sorpresa ens has preparat aquesta vegada...?

El cor li batejava de l'emoció de les ganes que tenia que tots veïessin el seu Floquet de neu fet amb petxines rossellones. Per augmentar l'expectació, va aixecar tres dits de la mà dreta i els va anar tancant simulant un compte enrere. Els seus companys van cridar a cor: –Tres, dos, un... ZERO! –i la tapa es va aixecar de cop...

Es va produir un silenci mortal. Els nens i les nenes, amb els ulls esbantanats, miraven ara dins de la caixa, ara cap a en Roc, ara dins de la caixa, ara cap a en Roc un altre cop. La senyoreta Ofèlia es va deixar caure desmaiada, plof! i va quedar estirada al terra, llarga com una boa. En Roc, naturalment, no entenia res del que estava passant. Tot d'un plegat, tota la classe en pes va començar a aplaudir i a corejar, entusiasmada com mai: –Viscaaa! Bravo! En Roc és el millor! –Ja deveu haver imaginat que dins la caixa no hi havia només en Floquet de neu, sinó... també el seu cap!

Amb el rebombori que es va muntar, el cap va obrir els ulls i va veure on era. En Roc, emocionat i espantat al mateix temps, el va agafar i se'l va posar immediatament, no fos cas que caigués per terra. Just en el moment que la senyoreta Ofèlia obria un ull, en Roc se li va plantar al davant i va cridar: «Tatxaaan!». La pobre dona es va acabar de despertar de cop i es va incorporar al mateix temps que li clavava un clatellot.

–Capsigrany! Aquest cop sí que ens has ben sorprès...! –li va deixar anar.

Tota la classe va esclafir a riure menys la Julieta, que se li va acostar per desenganxar-li una petxina del front i li va fer un petó a la galta. En Roc es va posar vermell com... una maduixa!

I aquesta vegada... ho va poder veure tothom!